

Prof. WŁODZIMIERZ ŁAJMING

urodził się 7 lutego 1933 roku w Tczewie. Był synem rosyjskiego emigranta, białogwardzisty, Mikołaja Łajminga oraz kaszubskiej pisarki, Anny (z domu Żmuda-Trzebiatowskiej). Okres młodości spędził z rodziną w Słupsku, w którym Łajmingowie osiedli w 1946 roku. W mieście tym kontynuował rozpoczętą podczas wojny edukację powszechną. Od 1948 roku uczęszczał do Państwowego Liceum Sztuk Plastycznych w Gdyni-Orłowie, które ukończył w 1953 roku. W tym samym roku rozpoczął studia w gdańskiej Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych (dzisiejszej Akademii Sztuk Pięknych) na Wydziale Malarstwa. W 1960 roku uzyskał dyplom w pracowni profesora Juliusza Studnickiego.

W czasie studiów współtworzył związek z klubem Żak teatr pantomimy rąk i przedmiotów „Co To”, do którego należeli również m.in. Romuald Frejer (założyciel), Andrzej Trzaska, Włodzimierz Bielicki, Bogdan Żuk, Ewa Rouba, Tadeusz Chyła, Tadeusz Boroński, Danuta Kosztaluk, Andrzej Bogucki, Elżbieta Chwalibóg-Cybulska. Z „Co To” występował na festiwalach i przeglądach teatrów studenckich w Polsce i w Europie m.in. II Ogólnopolskim Przeglądzie Teatrów Studenckich we Wrocławiu w 1956 roku, VI Światowym Festiwalu Młodzieży i Studentów w Moskwie w 1957 roku, IV Ogólnopolskim Przeglądzie Studenckich Teatrów Satyrycznych w Gliwicach w 1958 roku, Międzynarodowym Festiwalu Kulturalnym Studentów w Strasburgu, oraz Paryżu w 1958 roku. Wraz z przyjaciółmi z teatru pojawił się również epizodycznie w scenie filmu „Do widzenia do jutra” (1960) w reżyserii Janusza Morgensterna. Występował również gościnnie w kabarecie „To Tu”.

Sporządzał w tym okresie plakaty do teatralnych spektakli, a także rysunki oraz fotomontaże o lekko satyrycznym charakterze, pełniące konkretną funkcję użytkową ilustracji książkowej lub prasowej, publikowane m.in. w czasopiśmie „Uwaga” oraz na łamach „Dziennika Bałtyckiego”. W początkowym okresie oprócz pracy artystycznej

AKADEMIA
SZTUK
PIĘKNYCH
W GDAŃSKU

przez krótki czas podejmował także działalność z zakresu sztuki użytkowej i projektowej.

W 1962 roku rozpoczął pracę w swojej macierzystej uczelni zostając asystentem w Pracowni Rysunku Wieczornego, którego kierownikiem był Jerzy Zabłocki. W późniejszych latach związany był jeszcze — przechodząc wszystkie szczeble kariery akademickiej — z pracowniami Krystyny Łady-Studnickiej (1965-1969), Jacka Żuławskiego (1969-1974) oraz Romana Usarewicza (1974-1975). W 1974 roku był hospitantem Królewskiej Akademii Sztuki w Kopenhadze. W kolejnych latach jako adiunkt prowadził zajęcia z zakresu wiedzy o działaniach i strukturach wizualnych (1975-1976), następnie już jako docent Pracownię Malarstwa i Rysunku dla studentów architektury i grafiki (1976-1978) oraz Pracownię Malarstwa i Rysunku dla studentów I i II roku malarstwa i grafiki (1978-1984). W latach 1975-1979 pełnił także funkcję prodziekana Wydziału Malarstwa Rzeźby i Grafiki, a w latach 1980-84 — dziekana Wydziału Malarstwa i Grafiki. W latach 1984-86 był prorektorem uczelni, a w okresie 1988-1991 — kierownikiem Katedry Malarstwa i Rysunku. W 1988 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1994 profesora zwyczajnego. W latach od 1984 — aż do 2003 roku, kiedy przeszedł na emeryturę, prowadził dyplomującą pracownię malarstwa na Wydziale Malarstwa i Grafiki. Pierwszym dyplomantem był Jarosław Bauć w 1985 roku. W sumie dyplom w pracowni Łajminga uzyskało czterdzieścioro ośmiorgo studentek i studentów m in. Maria Silko, Zbigniew Blekiewicz, Danuta Joppek, Jarosław Olszewski, Jacek Piątek, Sławomir Lipnicki, Joanna Maltańska, Magdalena Zięba, Tomasz Kopcewicz, Malina Tomaszewska, Adam Chyliński; studiowali w pracowni: Anna Witkowska, Adam Witkowski, Mariusz Waras, Filip Kalkowski.

Początkowo malował przede wszystkim przedstawienia pejzażowe np. *Pejzaż z Kazimierza* (1962) *Pejzaż* (1963). Motywem, który w połowie lat sześćdziesiątych zaczyna coraz częściej pojawiać się na płótnach Łajminga, stając się w niedługim czasie jedynym środkiem jego wypowiedzi, jest przedstawienie martwej natury. Martwa natura bywa tu najzupełniej dowolnym zespołem przedmiotów, które pozbawione same w sobie znaczenia, stanowiły kanwę dla roztaczania na płaskiej powierzchni płótna jak najbardziej wyszukanych harmonii form, koloru i światła. Charakteryzowały się oszczędnością kompozycyjną, a także powściągliwą gamą barwną wydobytą przede wszystkim z bogatych odcieni czerwieni i brązów. W latach 80. W twórczość artysty zdominowały dwa cykle „Brama” oraz „Martwa natura”, o gamie barwnej zawężonej do błękitów, granatów i szarości. Elementem drugiego planu wszystkich obrazów staje się wówczas charakterystyczny dla malarza symboliczny pejzaż z zarysowaną górą.

W latach 70. zaprojektował i wykonał (przy współudziale Kajetana Pakszysa) fasadę dawnego kina „Leningrad”, dwóch kamienic przy ul. Długiej 57-58. Dekoracja architektoniczna wykonana została w technice sgraffita, w miejscu pierwotnego wystroju stworzonego przez Romana Madeyskiego.

Był autorem ponad trzydziestu wystaw indywidualnych, brał również udział w ponad pięćdziesięciu ekspozycjach zbiorowych w kraju i zagranicą m in. I Festiwal Polskiego Malarstwa Współczesnego, Szczecin (1962), Wystawa „Trzy pokolenia” Szwecja Ystad, Kalmar, Karlshamm (1965), Wystawa polskiego malarstwa współczesnego, Helsinki (1972), „Wystawa pięciu Malarzy z Gdańska”, Frankfurt, RFN (1987), „Juliusz Studnicki i jego uczniowie”, Muzeum Narodowe w Gdańsku, Gdańsk (1988). W 2007 roku odbyła się retrospektywna wystawa Malarstwa i Rysunku w Muzeum Narodowym w Gdańsku, Oddziale Sztuki Współczesnej w Pałacu Opatów.

Teksty krytyczne, rozważania przy okazji kolejnych wystaw i opracowań pisali m in. Bogna Jakubowska, Edmund Puzdrowski, Kazimierz Nowosielski, Jerzy Kamrowski, Zofia Watrak, Aneta Szyłak, Adam Pawlak, Jarosław Bauć, Zbigniew Mańkowski, Andrzej Zagrobelny, Sławomir Lipnicki.

Prace artysty znajdują się w zbiorach: Muzeum Narodowym w Gdańsku, Muzeum Narodowym w Szczecinie, Muzeum Okręgowym w Łęborku, Muzeum Pomorza Środkowego w Słupsku, w Muzeum Historyczno-Etnograficznym w Chojnicach, Muzeum w Wieliczce, Fundacji Malarstwa Polskiego w Lesku, Fundacji im. Mikołaja Kopernika we Fromborku, Państwowej Galerii Sztuki w Sopocie a także w licznych kolekcjach prywatnych w kraju i zagranicą.

Wielokrotnie wyróżniany i nagradzany za twórczość artystyczną otrzymał m in. Wyróżnienie, Jesienne Konfrontacje, Rzeszów (1974), Wyróżnienie na V Biennale Sztuki Gdańskiej, Gdańsk (1983), Nagrodę II i III stopnia MKiS (1975 i 1983). Odznaczony także m in. Złotą odznaką ZSP (1966), Zasłużonego Działacza Kultury (1971), Zasłużonego dla Ziemi Gdańskiej (1972), Za zasługi dla Miasta Gdańska (1972), Złotym Krzyżem Zasługi (1980), Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski (2005) oraz Medalem ks. Mściwoja II (2015).

Zmarł 17 sierpnia 2022 roku w wieku 89 lat. Pochowany na cmentarzu w Skrzyszewie koło Żukowa.

Autor tekstu: Andrzej Zagrobelny